

LIBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

STEEL, DANIELLE

Fără cale de întoarcere / Danielle Steel. - București :

Bookzone, 2024

ISBN 978-630-305-217-5

821.111

Traducător: **Cora Radulian**
Redactor: **Ana-Maria Niculae**
Grafician copertă: **Teodora Savu**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

TURNING POINT

Copyright © 2019 by Danielle Steel
All rights reserved.

© Bookzone 2024, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București
Comenzi și informații:
Telefon: 031-433-50.68
E-mail: office@bookzone.ro
www.bookzone.ro

Danielle Steel

Fără cale de întoarcere

Bookzone
BUCUREȘTI, 2024

Capitolul unu

Bill Browning era de cinci ore de gardă la unitatea de urgențe a Spitalului General și a Centrului de Traumatologie „Zuckerberg” din San Francisco și tocmai terminase de operat a treia leziune prin împușcare pe ziua respectivă. Pacientul acesta din urmă avea să trăiască și primul trebuia să reziste, dar al doilea pacient, un tânăr de șaisprezece ani căzut victimă în războirile găștilor din San Francisco și în comerțul cu droguri în care erau implicate acestea, murise. Era Crăciunul și o zi obișnuită la Spitalul General din San Francisco. Primeau cele mai dificile cazuri din oraș, aduse de poliție, de medicii de pe ambulanță sau cu elicopterul, în urma accidentelor de pe autostradă sau a altor dezastre regionale majore. Erau pregătiți să se ocupe de incidentele cu victime multiple, după cum se spunea în jargonul medical. Spitalul General din San Francisco era cel mai bun din zonă pentru cazuri de traumatisme severe – o instituție publică ce beneficia de finanțare privată, fiind în parteneriat cu Departamentul de Sănătate Publică¹ și cu Facultatea de Medicină a Universității din California, San Francisco (UCSF). Toți medicii care lucrau aici erau și profesori la universitate, deci toți erau angajați foarte bine pregătiți. Donațiile private ajutaseră acest spital universitar să construiască o nouă clădire, care dubla capacitatea Secției de traumatologie, unde puteau

¹ Ministerul Sănătății (n. tr.).

fi tratați până la trei sute de pacienți. Însă era folosită încă și vechea clădire.

Aceasta era cunoscută pentru aerul sumbru. Intra-rea în toate încăperile se făcea pe baza unor coduri de acces și uneori se întâmpla ca victime din găști rivale să se împuște reciproc la Urgențe, după ce erau aduse aici, sau să scoată armele la membrii personalului și să-i amenințe. Deși în spital erau detectoare de metale, vizitatorii reușeau din când în când să strecoare arme. Pe lângă cele mai grave cazuri de urgență și traumatisme din oraș, mai era un aspect de care personalul medical de la Spitalul General trebuia să se ocupe.

Îngrijirea victimelor cu traumatisme era punctul lor forte și Bill Browning era șeful Secției de traumatologie. Se înscria voluntar să fie de gardă la Urgențe, în majoritatea zilelor de sărbătoare importante, pentru că nu avea altceva de făcut. Era cadoul făcut colegilor, prin care le permitea altora să fie acasă cu familiile. Zilele de sărbătoare nu însemnau nimic pentru el, când copiii lui nu erau în preajmă. Ajuns la treizeci și nouă de ani, în toată cariera lui medicală, Bill se specializase în tratarea leziunilor. Era șef de tură în ziua de Crăciun și avea să fie iar de gardă în ajunul Anului Nou. Fiicele lui veneau să-l viziteze de Crăciun din doi în doi ani, iar în acest an era singur.

Asistentele decoraseră Unitatea de primiri urgențe și sala de așteptare a pacienților din vechea clădire cu beteală și alte decorațiuni, pe care însă nimeni nu părea să le bage în seamă. Pacienții erau, de obicei, prea grav răniți și familiile, mult prea neliniștite, pentru a le mai păsa de simbolurile oarecum învechite ale sărbătorii, împărțiate prin unitate. Cei cu gripă, intoxicație alimentară, bronșită sau o gleznă luxată mergeau, adesea, la alte spitale. Doar suferinzii cu cele mai grave leziuni și un flux constant de oameni fără adăpost, răniți sau

bolnavi, aduși de poliție, ajungeau la Spitalul General din San Francisco. Munca era plină de provocări pentru personalul medical și constituia o experiență de învățare valoroasă pentru studenții de la UCSF. În decursul carierei lui de medic la Urgențe și traumatolog, Bill Browning văzuse aproape toate rănile pe care și le puteau provoca oamenii lor înșiși sau altora. Nimic nu-l mai șoca. Totuși continua să-l întristeze vederea victimelor găștilor. Morțile acestora erau lipsite de sens, reprezentau o pierdere enormă și erau o dovadă a faptului că unii tineri o luau pe căi greșite. Cu numai două ore în urmă, semnase certificatul de deces al unui băiat de numai șaisprezece ani.

Nu se oprise o clipă și nu luase o pauză nici măcar o dată, în cele cinci ore de când era de gardă, de la ora zece dimineața. Era un mod îngrozitor de a petrece Crăciunul, dar cele două fete ale lui, Philippa, alintată Pip, și Alexandra, Alex, erau acum la Londra, unde locuiau cu mama lor. Fetele aveau nouă și, respectiv, șapte ani. Mama lor, Athena, era englezoaică. Părăsise San Francisco pe când Alex avea trei săptămâni – cea mai fragedă vârstă la care-i permitea pediatriul să călătorească pe distanțe atât de lungi cu un nou-născut. Athena abia așteptase să plece. Mariajul era mort și îngropat de multă vreme, chiar dacă Bill a încercat eroic să reziste și să o convingă să încerce în continuare să-l refacă, deși căsătoria lor era șubredă de la bun început.

După divorț, Bill se refugiase în muncă și nu-și văzuse fetele suficient de des. Petreceau împreună o lună în timpul verii, veneau de Crăciun, din doi în doi ani, și le mai vedea ori de câte ori reușea să zboare cu avionul la Londra pentru câteva zile. Fosta lui soție nu părea să se gândească să le trimită la San Francisco ca să le vadă. Erau divorțați de șase ani, iar la un an după separare, ea se recăsătorise cu un lord englez și acum

aveau doi gemeni în vârstă de doi ani. Cel de-al doilea soț al Athenei, Rupert, era omul cu care ar fi trebuit să se căsătorească de prima dată. Familia ei îl numea pe Bill „Americanul” și-l considera „greșeala ei din tinerețe”.

Athena avea douăzeci și trei de ani când îl întâlnește pe Bill la New York. Pe atunci, el se afla într-o vizită de o săptămână la părinți, în timpul rezidențiatului. După ce a absolvit Facultatea de Medicină la Universitatea Columbia, și-a făcut stagiul de practică și rezidențiatul la Stanford și a rămas în San Francisco, unde i s-a oferit o slujbă la Spitalul General. Nu era un post nici comod, nici de renume, dar era locul potrivit pentru munca de traumatolog pe care dorea să o desfășoare. Nu avea nicio dorință să se întoarcă la New York. Îi plăceau vremea din San Francisco și sporturile în aer liber pe care le putea practica acolo, în timpul liber, pe tot parcursul anului: drumețiile, windsurfingul, navigația cu bărci cu pânze. Și-i plăceau îndeosebi spitalul în care lucra și tipul de pacienți pe care-i trata.

Părinții lui făceau parte dintr-un cerc social elitist, plin de snobi, care-l făcuse pe Bill întotdeauna să se simtă incomod. Era o lume pe care o evita cu orice preț. În timpul vizitei la părinți, acceptase, sub presiune și fără tragere de inimă, să meargă cu ei la o petrecere, unde a cunoscut-o pe Athena. Avea pe atunci douăzeci și nouă de ani și a fost fermecat de ea: era nespuse de frumoasă, puțin excentrică, nonconformistă și rebelă. Crescuse într-o lume sofisticată, strălucitoare, cosmopolită, opulentă și era în vizită la niște prieteni din New York.

Bill s-a îndrăgostit până peste cap, iar ea a venit la San Francisco o lună mai târziu, pentru a-și continua aventura toridă, și a rămas acolo. El lucra în schimburi lungi în timpul rezidențiatului și petreceau cea mai mare parte a timpului liber în pat sau practicând sporturile care-i plăceau atât de mult și cu care o familiarizase și

pe ea. Pentru Athena, idila lor era captivantă și exotică. Bill era cu totul altfel decât orice bărbat pe care-l cunoscuse până atunci: sincer, cinstit, muncitor și modest. Ea era sălbatică, sexy și, pentru el, o pasăre rară. A rămas însărcinată cu Pip șase luni mai târziu și cei doi au zburat la Londra, într-un weekend prelungit, ca să le explice părinților ei situația. Bill a cerut-o în căsătorie, lucru pe care dorea să-l facă oricum în cele din urmă. Doar că lucrurile s-au precipitat. S-au căsătorit în cadru restrâns, cât mai discret, și niciuna dintre familii nu a fost încântată de decizie. A ei îl considera pe Bill prea anost, iar părinții lui credeau că Athena e prea vulgară.

Pip s-a născut șase luni mai târziu și Bill a cum-părat o casă victoriană în Noe Valley, unde-și puteau începe viața împreună, ca o familie. Părinții ei au trimis o bonă de la Londra, pentru ca Athena să nu aibă prea multe griji, iar ea mergea frecvent acasă, în Anglia, ca să-și vadă surorile, părinții și prietenii, după care se întorcea la Bill, la copil și la viața lor din San Francisco, de fiecare dată din ce în ce mai puțin entuziasmată. În somnolentul San Francisco se simțea ca un pește pe uscat.

Athenei i-au fost necesare cinci minute ca să se îndrăgostească de Bill, în noaptea în care s-au întâlnit, și aproape un an ca să-și dea seama ce a făcut și cât de diferiți erau. În viața ei, el era mai degrabă un ocol decât o destinație și, la încheierea unui an de conviețuire, Athena începuse să aibă îndoieli serioase în privința căsniciei. Pe atunci era însărcinată în luna a șasea cu Pip și o vreme copilul i-a apropiat. Viața pe care o aveau era exact ce-și dorise Bill: o soție pe care o iubea și un copil adorabil, cu care trăia într-o micuță casă victoriană, confortabilă, dintr-un cartier rezidențial. Athena însă era ca o pasăre exotică într-o colivie, într-o țară străină. În mai puțin de un an de la nașterea lui Pip, nu-l mai iubea deloc

pe Bill și a rămas din întâmplare însărcinată cu Alex, după ce s-au îmbătat la o petrecere, pe când Pip avea un an și trei luni. A petrecut cea mai mare parte a sarcinii făcând naveta până la Londra, ca să-și vadă vechii prieteni, de unde se întorcea la Bill, în San Francisco, din ce în ce mai deprimată. Părinții lui nu o plăcuseră niciodată și erau îngroziți de situația în care se băgase fiul lor, dar el insistă în continuare că Athena se va potoli, la un moment dat, și se va obișnui cu viața de femeie măritată. Bill avusese o discuție lungă cu tatăl ei, care-i sugerase să renunțe la cariera de medic, să se mute în Anglia și să i se alăture la compania de transport maritim a familiei, dacă vrea să meargă căsnicia. Athena nu avea să devină niciodată o „fată din California”. Singurul care refuza să vadă acest lucru era Bill. La trei săptămâni după nașterea lui Alex, Athena le-a dus pe fete în Anglia și a petrecut vara în sudul Franței, împreună cu surorile și cu prietenii, la reședința de vară a părinților. La sfârșitul vacanței, l-a sunat pe Bill, ca să-i spună că nu se mai întoarce și că vrea să divorțeze. A fost devastat și a încercat să o convingă să se răzgândească, dar ea începuse deja să se întâlnească cu Rupert – avuseseră o aventură de vară în sudul Franței. Bill nu avea nicio șansă. Athena și Rupert copilăriseră împreună. El era unul de-ai ei și, pe deasupra, lord englez, la fel ca tatăl Athenei. Rupert era la fel ca ea, libertin și un spirit liber, iar cei trei ani petrecuți în California erau de-acum de domeniul trecutului. Nu s-a mai întors niciodată la Bill. Acesta a trăit în casa din Noe Valley până s-a încheiat divorțul, înaintat de ea, sperând că Athena se va răzgândi. Însă nu s-a întâmplat așa. În cele din urmă, Bill a vândut micuța și frumoasa casă și s-a mutat într-un mic apartament din Embarcadero, cu vedere spre golf și Bay Bridge, în care al doilea dormitor era pentru fete, pentru când veneau în vizită. Apartamentul era simplu, mobilat minimalist și, cinci ani mai târziu, Bill locuia încă acolo. Nu se

deranjase niciodată să-l decoreze, exceptând mobilierul strict esențial, de la IKEA, și un dormitor roz pentru fete. Restul apartamentului era la fel de sterp și de gol precum sufletul său.

Când îl vizitaseră fiicele lui în vara aceluiași an, în cea mai mare parte a timpului petrecut împreună au călătorit. Le-a dus la lacul Tahoe, au făcut camping în Parcul Național Yosemite, au făcut excursii, le-a dus la Disneyland și a făcut toate lucrurile pe care le fac tații divorțați, încercând disperat să stabilească o legătură cu copiii, în timpul mult prea scurt pe care-l avea la dispoziție. Fetele erau la fel de britanice ca mama lor și ca tatăl vitreg și-și iubeau micuții frați vitregi. Bill a încercat să le insuflă ideea de a veni cândva la facultate în State, lucru de care Pip a fost oarecum interesată, dar până atunci mai erau nouă ani. Între timp, petreceau împreună o lună vara, ocazional, câte un weekend, când reușea să-și facă timp să zboare până la Londra, și, din doi în doi ani, Crăciunul. În restul timpului muncea. Credea cu tărie că nu are nevoie de mai mult de-atât. De când se despărțise de Athena, nu mai ținuse la nicio altă femeie și începea să-și dea seama cât de nepotrivită fuseseră unul pentru celălalt. Își spunea că nu mai contează și insistă că nu simte amărăciune în urma divorțului. Nu o mai iubea de câțiva ani pe Athena. Îi frânsese inima când plecase cu fiicele lor. Iubirile vieții lui erau Pip și Alex. Recunoștea că este dependent de muncă și nu vedea nimic rău în asta.

Lipsa unei soții sau iubite îi permitea lui Bill să dedice mai mult timp muncii și copiilor lui, când le vedea. Nu dorea să se amestece cineva în relația lor și probabil că o nouă femeie așa ar fi făcut. Își vedea foarte rar fratele și părinții, care locuiau în New York. Făceau parte dintr-o lume care nu-i plăcuse niciodată lui Bill și pe care o evitase de când intrase la facultate. Fratele lui

era avocat specializat în dreptul concurenței și avea aspirații politice; se însurase cu o avocată pe probleme de mediu, implicată într-o mulțime de cazuri. Aveau o viață socială trepidantă. Părinții lui făceau parte din vechea protipendadă din New York, care nu-l interesase pe Bill niciodată. Era mulțumit cu viața lui mult mai modestă din San Francisco, împărțindu-și timpul între spitalul unde lucra și activitățile în aer liber. Făcuse această alegere în tinerețe și i se potrivea.

După ce a crescut, nu i-au plăcut oamenii care știau din ce familie provine și nu-i plăceau nici acum. Fratele lui adora să facă paradă de numele lui de familie și de cercurile în care se învârtea. Bill și fratele lui erau foarte diferiți. Părinții lor îl considerau pe primul un proscris, un fel de renegat. Viața și munca lui modeste îi nedumereau. Ar fi putut avea o carieră ilustră în medicină la New York, dar nu și-a dorit niciodată asta. Îngrijirea persoanelor abandonate și a pacienților cu răni provocate de gloanțe, pe care-i vedea aproape zilnic în unitatea de traumatologie de la Spitalul General din San Francisco, era exact ce-și dorea să facă. Numele lui de familie nu avea nicio însemnătate în lumea în care lucra el, în San Francisco, și asta îi convenea de asemenea. De la divorț devenise un singuratic. Noile asistente și rezidente erau întotdeauna atrase de frumusețea lui, dar nu le dădea atenție, nici în timpul, nici în afara serviciului. Era interesat doar de munca lui și de cele două fiice pe care le avea. Nimeni nu știa nimic despre viața lui personală și asta era exact ce-și dorea Bill.

De la divorț, viața lui amoroasă fusese presărată doar cu evenimente sporadice. Avea din când în când câte o întâlnire superficială și nimic mai mult. Singurul regret era că părinții lui aproape că nu îi cunoșteau fiicele. Athena avusese grijă de asta și nici părinții lui nu făcuseră vreun efort în acest sens. Antipatia lor pentru

fosta noră se transferase asupra copiilor. Dacă aveau timp, părinții lui Bill luau ceaiul cu fetele la Londra, atunci când călătoreau. De cele mai multe ori însă, le era greu să-și facă timp ca să le vadă sau Athena complica prea mult lucrurile. Niciodată nu era simplu să planifici ceva cu ea. Era nestatornică și evazivă, așa că Pip și Alex nu ajungeau să se atașeze cu adevărat de bunicii lor americani, ci doar de tatăl lor, pe care-l vedeau prea puțin însă, dar măcar se bucurau ori de câte ori erau împreună. Bill le suna de mai multe ori pe săptămână și încerca să fie la curent cu tot ce fac. Nu era ușor să se implice total în viața unor copii de care îl despărțeau o distanță de șase mii de mile. Pip avea să meargă peste doi ani la pension, ca orice fată dintr-o familie bună din Anglia. Abia aștepta. Timpul și distanța nu erau în favoarea lui Bill și el făcea tot ce putea ca să compenseze aceste handicapuri. Ori de câte ori îi permitea programul încărcat, zbura la Londra, pentru un weekend prelungit, ca să le viziteze. Totuși chiar de la această vârstă ele erau adesea ocupate cu prietenii și, cu trecerea fiecărui an, găsirea momentului potrivit pentru a se întâlni devenea din ce în ce mai dificilă.

Între timp lucrurile s-au aglomerat la Urgențe. Bill a trimis un pacient cu atac de cord – un bătrân adus din Tenderloin de paramedici – la Unitatea de terapie intensivă cardiacă. Un om fără adăpost, cu amputație recentă, dependent de droguri și cu o puternică infecție a plăgii, a fost trimis la Secția de chirurgie, pentru a fi evaluat de chirurgul de gardă, și un copil suspect de meningită a fost trimis la Terapie intensivă pentru copii, pentru o puncție lombară. A solicitat un neurochirurg pentru o femeie în comă, cu o leziune cerebrală suferită ca urmare a unui accident de mașină. Toate acestea într-o singură zi de muncă. A trecut dintr-un cabinet de consultație în altul și s-a oprit să sporovăiască cu o femeie în vârstă

care căzuse pe scări și era mai mult speriată decât rănită. În mod miraculos, nu suferise nicio fractură de șold, iar el a încurajat-o pe un ton calm. Spitalul avea o unitate foarte bună de îngrijire a persoanelor în vârstă, chiar pe cea mai bună din oraș, iar Bill trimitea cu regularitate pacienți acolo. Le vorbea blând și plăcut și părea relaxat, deși nu era. În timp ce-i evalua atent, căuta simptome sau probleme ascunse. Toate asistentele îl admirau și îl respectau. Trata fiecare pacient cu cea mai mare grijă și atenție, indiferent de cum se numea. Spre deosebire de mulți alți doctori, nu se împăuna și nu era plin de el. Un adevărat băiat de treabă.

— Uau... Cine e frumosul prinț care e de gardă astăzi? a întrebat una dintre asistentele auxiliare de la Urgențe în perioada vacanței, când Bill ieși dintr-un cabinet de consultație și trecu în următorul.

Doctorul avea părul negru, ochi calzi, de culoarea ciocolatei, iar halatul de spital pe care-l purta îi dădea o alură athletică. Zâmbetul lui, în timp ce vorbea cu femeia de nouăzeci de ani care căzuse pe scări, lumina încăperea. Asistenta auxiliară îl observase atent și comentase după aceea că e „o bucățică bună”.

— E șeful de la Traume. Lucrează întotdeauna de sărbători, îi spuse asistenta de la Urgențe. Nu te entuziasma prea tare. Lucrez de zece ani aici și nu am auzit să-și fi dat întâlnire cu cineva de la muncă. E un tip serios.

— Însurat? o descusu mai departe asistenta auxiliară.

Bărbatul era prea atrăgător, ca aceasta să încheie subiectul cu una, cu două.

— Divorțat, cred. Trebuie să fie, dacă lucrează atâtea ore. E doar un alt împătimit de muncă. Pe-aici așa trebuie să fii. Cred că are copii undeva departe, în

Australia, Noua Zeelandă. Nu mai știi. De aceea muncește de sărbători.

— Asta înseamnă că nu are nici iubită, spuse cealaltă, cuprinsă de speranță.

— Sau una foarte neglijată. Tipii de la Traume muncesc în delir. Ar trebui să-ți găsești un dermatolog drăguț, aceștia nu sunt niciodată chemați să facă gărzi, o tachină asistenta de la Urgențe. Am lucrat cu el acum doi ani de Crăciun și în ajunul Anului Nou. În fiecare an, de Ziua Recunoștinței se înscrie voluntar ca medic de gardă.

— Poate că încă nu a întâlnit femeia potrivită, zise asistenta auxiliară.

Din ce-și dădea seama asistenta de la Urgențe, cealaltă nu avea prea mulți sorti de izbândă.

— Mda. Mă rog.

Au făcut curat în încăperea și au trecut la următoarea, exact când Bill a fost anunțat prin pager de sosirea unui nou pacient cu plagă împușcată – un tânăr de optsprezece ani, care a murit în timp ce-l examina. Îl adusese poliția, dar era prea târziu. Ajunsese acolo aproape mort, după cât sângerase, fiind împușcat în stomac și în piept. Bill avea tristețea întipărită pe chip, în timp ce se îndrepta spre salonul asistentelor și completa documentele. Era a doua plagă mortală prin împușcare pe ziua de azi. Familia băiatului fusese sunată, dar nu sosise încă. Avea să fie un Crăciun de iad pentru ei. Doctorul ridică privirea și-l văzu pe paramedicul de la poliție de mai devreme. Acesta din urmă știa ce însemna completarea documentelor și clătină din cap.

— Era doar un puști, spuse el.

Ajunseseră la fața locului după ce făptașul plecase.

— Majoritatea sunt așa, spuse Bill cu o expresie sumbră, când l-au anunțat prin pager că e chemat într-un cabinet de consultație.

A plecat un minut mai târziu. Paramedicul i-a strigat:

— Crăciun fericit, doctore!

Ajuns deja la jumătatea holului, Bill flutură din mână.

— Mda, și ție.

Asta i-a amintit să arunce o privire la ceasul de la mână. Fetele lui erau în Elveția, la o cabană pe care o închiriasse Rupert de sărbători, în Gstaad. Era ora patru după-amiază în San Francisco, iar în Elveția, unu dimineața. Pip și Alex dormeau deja la ora aceea, după o zi de Crăciun plină, petrecută cu mama, cu tatăl lor vitreg și cu frații vitregi. Le sunase la miezul nopții, în Ajunul Crăciunului, adică la ora nouă dimineața în ziua de Crăciun pentru ele. Peste opt ore le putea suna din nou. Asta îi dădu un motiv de veselie, în timp ce apucă o fișă medicală și intră în salonul următor. Deja își putea da seama că avea să fie o noapte lungă. Discuția la telefon cu fetele lui avea să fie răsplata sa. Ultima dată le văzuse în septembrie și spera să le revadă în curând. Trăia de la o vizită la alta și pentru munca lui. Era viața pe care și-o alesese deocamdată și nu avea regrete. Atâta timp cât le avea pe Pip, pe Alex și Secția de traumatologie de la Spitalul General din San Francisco, era suficient.

În dimineața de Crăciun, Stephanie Lawrence era trează de la ora șase, când cei doi băieți ai ei, Ryan și Aden, de patru și, respectiv, șase anișori, intrară furtunos în dormitor și săriră în pat, peste ea și tatăl lor. Era clar că mașinuțele și bastoanele de zahăr candel pe care le pusese în șosetele de Crăciun din camera băieților nu le distrăseseră acestora atenția mai mult de câteva

minute. Ryan avea zahăr candel lipicios peste tot, pe mâini și pe față, când s-a cățarat în patul lor și Andy a mormăit pe jumătate adormit.

Stătuseră treji până la trei dimineața, asamblând jucării și noile biciclete cu roți ajutătoare ale băieților, majoritatea achiziționate online, deoarece Stephanie nu avea niciodată timp pentru cumpărături. Băieții își doreau cu disperare să coboare la parter și să vadă ce le adusese Moș Crăciun, când Andy a deschis un ochi și și-a privit soția.

— Cât e ceasul?

Era încă întuneric și părea să fie miezul nopții.

— Șase și zece, spuse ea, apoi se aplecă și-l sărută.

El o cuprinse cu un braț, iar apoi se întoarse pe spate, în timp ce băieții țipau de nerăbdare.

Locuiau într-o casă veche, dar confortabilă, din Upper Haight. O cumpăraseră înainte ca Spitalul UCSF să se mute în Mission Bay. Locația anterioară a acestuia era la numai câteva blocuri distanță de casa ei. Acum, lui Stephanie îi lua mai mult timp ca să ajungă până la spital, dar își iubea casa, așa că rămăseseră aici, în pofida drumului mai lung până la serviciu.

Stephanie lucra la UCSF ca medic traumatolog. Era unul dintre cele mai importante spitale universitare din oraș, fiind la același nivel cu Spitalul Stanford, unde studiasse la Facultatea de Medicină. Andy era jurnalist liber-profesionist și scriitor. Avusese o slujbă la *Chronicle*, ziarul local, când s-au căsătorit, până ce Stephanie a rămas însărcinată cu Aden, în timpul rezidențiatului ei la UCSF, și Andy s-a oferit voluntar să rămână acasă cu copilul, un sacrificiu uriaș din partea lui. Spera să câștige Premiul Pulitzer într-o zi datorită poveștilor legate de criza urbană pe care le scria. Visurile lui ajunseseră să fie oarecum umbrite de responsabilitățile de tată. Dorea